Disney
KRÁSKA A ZVÍŘE
ZAKLETÁ V KNIZE
JENNIFER DONNELLYOVÁ

Disney

Kráska a zvíře - Zakletá v knize

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Jennifer Donenllyová

Kráska a zvíře - Zakletá v knize – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Disney

KRÁSKA A ZVÍŘE

ZAKLETÁ V KNIZE

JENNIFER DONNELLYOVÁ

ZAKLETÁ V KNIZE

JENNIFER DONNELLYOVÁ

EGMONT
Publishing

Original title: *Beauty and the Beast Lost in a Book*
Copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.
Napsala Jennifer Donnellyová

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4,
v Praze roku MMXVII jako svou 5023. publikaci
Z anglického originálu Beauty and the Beast Lost in a Book přeložila Eva Vybíralová
Překlad Shakespearova sonetu na straně 211 Martin Hilský
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-3906-3
ISBN e-knihy 978-80-252-4974-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-252-4975-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-252-4973-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.albatrosmedia.cz
www.egmont.cz

TATO KNIHA PATŘÍ:

PROLOG

PO VĚKY VĚKŮ, ve starobylém rozpadajícím se paláci, hrály dvě sestry, Láska a Smrt, svou věčnou hru.

Vládkyní paláce byla Smrt a žádný smrtelník, který zabloudil k jeho zrezivělým branám, se již nikdy nevrátil. Smrt měla obličej bledý jako rubáš a vlasy tmavé jako půlnoc. Byla oblečena do černé róby a kolem krku jí visel lovecký náhrdelník tvořený zuby, pařáty a drápy. Přimhouřenýma smaragdově zelenýma očima si uvážlivě měřila šachovnici před sebou.

„Jsi na tahu," řekla Láska.

„To vím i bez tebe," odpověděla Smrt.

„Tik tak," pobídla sestru Láska.

„Jen blázni popohánějí Smrt," prohlásila Smrt.

Láska se s povzdychnutím zdvihla od stolu, u kterého se Smrtí seděly. Měla stejně hluboce zelené oči jako její sestra. Po zádech jí splývaly stříbřitě plavé vlasy. Její tmavá kůže kontrastovala s bílou róbou, do které byla oděna. Její jedinou ozdobou byl náhrdelník ze spletených větviček vrby. Na nich jako živoucí drahokamy seděli lesklí brouci, pestrobarevní motýli a tmaví pavouci.

Ve velké místnosti, kde sestry hrály, stálo opřené o zeď vysoké zrcadlo se stříbrným rámem ztrácejícím lesk. Láska mávla rukou před jeho sklem a v zrcadle se objevil obraz. Byl na něm jídelní sál – kdysi zjevně okázalý, nyní zchátralý. Za jeho okny oddělenými sloupky padal sníh. Uvnitř přecházelo ztrápené stvoření – napůl muž, napůl zvíře. Chodilo sem a tam a vrhalo toužebné pohledy na dveře. Jeho oči vypadaly divoce, ale byly spíš nešťastné.

Smrt vzhlédla vzhůru. „Jak se teď *má* tvůj netvor?“ zeptala se šibalsky. „Pořád ještě rozbíjí nábytek? A talíře? A okna?“

„Vidím to s ním nadějně,“ odpověděla Láska a dotkla se skla v zrcadle. „Poprvé.“

„Nechápu proč,“ prohlásila Smrt. „Jednou netvor, vždycky netvor.“

„Ty vždycky v každém hledáš to nejhorší,“ řekla Láska káravě.

„A vždycky to najdu,“ opáčila Smrt a znovu upřela svůj pohled na šachovnici. Zamračila se a zabubnovala o stůl karmínovými konečky svých prstů. Poté s kradmým pohledem na záda své sestry provedla tah.

„Chudáček pěšec. Taková škoda,“ pronesla afektovaně a postrčila po šachovnici svého jezdce.

Porcelánové šachové figurky byly pomalované tak, aby připomínaly dvořany na maškarním plese. Obličej jezdce zakrývala železná helma. Pěšec měl kostým šaška. A ačkoliv byly vyrobené z porcelánu, byly živé a dýchaly.

Jezdec vyrazil kupředu. Pěšec zdvihl ruce a prosil o život, ale jezdec zůstal jeho prosbami nepohnut, mávl mečem a setnul pěšci hlavu. Všude kolem se rozletěly střepy porcelánu. Pěščova hlava se koulela po šachovnici a jeho oči stále ještě mrkaly.

Lásku vylekal zvuk roztříštěného porcelánu a otočila se. Pohlédla na šachovnici a v jejích očích zaplál hněv. „Ty jsi *podváděla*, sestro!" vykřikla. „Ten jezdec byl od mého pěšce na hony daleko!"

Smrt si položila ruku zdobenou drahokamy na hrudník. „Rozhodně jsem *nepodváděla*," zalhala.

Láska jí věnovala opovržlivý pohled. „Je to moje chyba," řekla a znovu se posadila. „Měla jsem vědět, že tě nesmím ani na vteřinu spustit z očí. *Nesneseš* prohru."

Smrt se pevně opřela do křesla, provlékla prsty svým náhrdelníkem a snažila se ubránit úšklebku. Zatímco čekala, až sestra udělá tah, její oči se rozhlédly po místnosti. Nad kamennou římsou krbu visely parohy. Zdi zdobily hlavy kanců a vlků a v jejich skleněných očích tancovalo světlo ohně.

Vtom Smrtinu pozornost upoutal náhlý pohyb v zrcadle. Jeho sklo teď ukazovalo velkolepou knihovnu a v ní – mladou ženu. Měla na sobě prosté modré šaty venkovské dívky. Její husté tmavé vlasy byly svázány stuhou a laskavé hnědé oči zářily humorem a inteligencí.

Smrt při pohledu na ni zaostřila pohled, jako lev při pohledu na gazelu. „Belle," zašeptala. „Tak krásná, stejně jako tvé jméno."

Láska pohlédla směrem k zrcadlu. „Ty tu dívku znáš?" zeptala se.

„Znám ji už dlouho. Když jsme se setkaly poprvé, byla ještě nemluvnětem v náruči své matky."

Zatímco ji Smrt pozorovala, Belle sundala z police knihu a usmála se. Netvor zamžoural očima a snažil se přečíst její název. Belle knihu otevřela a začala číst první stránku. A protože měla skloněnou hlavu, neviděla, jak se smutek v očích netvora proměnil ve štěstí.

Láska si připravila prsty nad šachovnici a řekla: „Tohle bude ona – pamatuj si má slova. Je statečná a umíněná – ještě umíněnější než netvor – a má zlaté srdce."

„Hmm, ale o *její* srdce tu nejde, nebo ano?" uvažovala Smrt.

Láska měla soustředěním nakrčené čelo a svou sestru sotva slyšela. Také si nevšimla, že jí z náhrdelníku sletěl brouk roháč a přistál na zrcadle.

„Jde přeci o netvora a *jeho* srdce," pokračovala Smrt. „Zapomněla jsi, jak se choval, když byl ještě princ? Jak v den, kdy byl začarován, utratil almužny pro chudé za nový kočár, dobíral si kuchtíka kvůli jeho zadrhávání a loveckými psy uhnal k smrti jelena? Já bych toho hlupáka bývala proměnila v červa a pak jej zašlápla, ale ty jsi to neudělala. Nikdy nepochopím proč."

„Protože si zaslouží druhou šanci," řekla Láska. „Jako každý. Má čarodějka proměnila jeho zevnějšek proto, aby se změnilo jeho nitro. Utrpení jej naučí vlídnosti a soucitu. A on znovu najde své srdce."

Smrt podrážděně zaúpěla. „On *nemá* žádné srdce, sestro! Nelze najít něco, co neexistuje!“

Láska pohledem plným soucitu vyhledala oči své sestry. „Mýlíš se,“ řekla. „Sledovala jsem jej od jeho dětství. Viděla jsem, co se mu dělo, jak krutě se k němu choval jeho otec. On musel své srdce skrýt. Byl to jediný způsob, jak přežít!“

Smrt pohrdavě mávla rukou, ale Láska se nevzdávala. Vzdávat se neměla v povaze. „Viděla jsi někdy medvěda, kterého na návsi pro zábavu přinutí čelit psům?“ zeptala se. „Viděla jsi, jak bručí a cvaká zuby? Bolest, strach... ty člověka dokážou změnit v něco, čím by jinak nikdy nebyl. Netvor se může změnit.“

„Měl by si s tím pospíšit. Ta tvá růže vůbec nevypadá zdravě,“ prohlásila Smrt a kývla směrem k zrcadlu.

Zrcadlo nyní ukazovalo stůl v netvorově hradu s rudou růží pod skleněným zvonem. Byla povadlá a obklopená uschlými opadanými okvětními plátky.

Další uschlý plátek z růže spadl na stůl, zatímco si ji Smrt a Láska prohlížely.

„Pokud se netvorovi nepodaří získat lásku Belle, než ta růže ztratí poslední okvětní plátek, bude muset netvorem zůstat navždy,“ řekla Smrt. „Vsadila jsi na lidské srdce – jak pošetilé, drahá sestro. Já bych vsadila milion louis d'orů, že netvor neuspěje.“

Láska pozdvihla obočí. „Milion zlatých mincí? Musíš být bohatá, když si můžeš dovolit ztratit takový obnos,“ řekla a obrátila pozornost zpět k šachovnici.

Smrt se blahosklonně usmála. Hlasem, ze kterého výsměšně ukapávalo předstírané pochopení, pronesla: „Chápu. Nechceš se sázet. Je to příliš mnoho peněz. Bojíš se...“

„*Ničeho* se nebojím. A nejméně ze všeho tebe,“ odvětila ostře Láska. „Vsaďme se o *dva* miliony.“

Smrti se rozzářily oči. Nic neměla raději než sázky. Zrovna včera slyšela, jak mladá baronka na koni zavolala: „Vsadím se, že přeskočím ten plot!“ A jak se kluk ze statku vychloubal: „Vsadím se, že přeplavu tu řeku!“ Obě ty sázky vyhrála ona.

Láska byla stejná. Čím více bylo v sázce a čím méně pravděpodobná byla výhra, tím horlivěji si přisazovala. To měly obě sestry společné.

„Můžeš mi to zlato dát rovnou,“ prohlásila Smrt. „Lidé jsou sobečtí tvorové, u kterých se dá vždy spolehnout na to, že všechno pokazí. Mám ti říct, jak ten příběh skončí? Netvor se bude k Belle chovat zle, ona ho opustí, spadne poslední okvětní plátek. *Konec*.“

Láska vystrčila bradu. „Nevíš, jak ten příběh skončí. Nejsi jeho autorkou. Někdy zvítězí dobro a laskavost.“

Smrt pohrdavě nakrčila nos. „A někdy jednorožci cválají po duze.“

Láska přimhouřila oči. „*Tři* miliony.“

„Platí!“ vykřikla Smrt. „Tu sázku vyhraju já, drahá sestro. Jen počkej a uvidíš.“

„No, rozhodně jsi nevyhrála tuhle šachovou partii,“ řekla Láska a posunula po šachovnici svou královnu. „Šachmat.“

Smrt se rázem přestala usmívat. Pohlédla na šachovnici a viděla, jak královna její sestry stojí před jejím králem. „*Cože*?“ zaúpěla šokovaně. „To není možné!“

Láska a Smrt společně sledovaly, jak královna nabídla králi polibek. Král byl překvapen tak sladkým milosrdenstvím a královnu objal. V další vteřině se zhroutil na šachovnici a ze zad mu trčela dýka.

„A pak že *já* jsem krutá!“ vykřikla Smrt.

Láska se s vítězoslavným úsměvem zdvihla ze židle. Políbila sestru na studenou tvář a řekla: „Nevstávej. Vyprovodím se sama.“

Smrt zůstala tiše sedět a zlostně si prohlížela šachové figurky. Její střelec na ni pohlédl a začal se třást. Klepala se mu kolena a na jeho malovaném obličeji se objevila prasklina. Smrt zuřivě smetla šachové figurky na zem a ty se roztříštily o kamennou dlažbu. Pak vstala a přešla k zrcadlu. Její už tak kyselý výraz postupně hořkl, když sledovala netvora a Belle, kteří se dál těšili ze svých knih a vzájemné společnosti.

Ta dívka se ho nejdříve bála, pomyslela si Smrt, *a kdo by se ho také nebál? Ale už tomu tak není. Table dívka je vzácný tvor – dívá se svým srdcem. Sestra má pravdu. Mohla by to být ona. A to nesmím dopustit.*

Smrt se otočila na patě a přešla místnost až k vysoké skříni. Otevřela ji a přejela prstem po knihách na policích.

„Tady jsi!“ zašeptala a jednu z nich vytáhla.

Kniha byla svázaná v černé kůži, zaprášená a stará. Měla popraskaný hřbet, ale i tak se dal přečíst její název: NIKDY VÍC.

„Moucharde! Truquéu!“ zvolala Smrt. „Ke mně!“

Dva supi opustili svůj hřad nad římsou krbu a přelétli k ní. Byli to obrovští ptáci s peřím černým jako uhel a hrozivými zobáky. Dvanáct stejných supů sedělo jinde po místnosti.

„Vezměte tuto knihu do netvorova hradu. A dejte mu ji do knihovny," přikázala supům Smrt. „Dávejte si pozor, aby vás nikdo neviděl."

Jeden ze supů pronikavě zaskřehotal.

„Ne, Moucharde, ty drzé stvoření, to *není* podvádění," řekla Smrt. „Jen malý zásah do rozmíchaných karet. Myslíš, že má sestra neudělá to samé? Víš, jaká je. Tváří se, jako by byla z kapek rosy a měsíčních paprsků, ale je urputná. Malý démon se sladkým obličejem. Nezastaví se před ničím, aby tu sázku vyhrála."

Druhý ze supů zaskřehotal. Zatřásl hlavou a poté i křídly. Bledé tváře Smrti zrůžověly rozhořčením.

„Já *vím*, že platí určitá pravidla, Truquéu!" řekla. „*Vím*, že za tou dívkou nemohu jít dřív, než nastane její čas. Ale co když přijde ona za mnou? Co když ji tu uvězním? To bude něco jiného, nebo ne?"

Sup zauvažoval o slovech své paní, poté sklonil hlavu a popadl knihu svými ostrými drápy. Smrt otevřela okno a oba ptáci vylétli ven do noci. Smrt je vyprovodila pohledem a na mysl jí znovu přišla slova její sestry.

Nevíš, jak ten příběh skončí.

Smrt zkroutila krvavě rudé rty do ponurého a odhodlaného úsměvu.

„Ale *vím*," zavrčela. „Protože ho hodlám *sama* napsat."

KAPITOLA JEDNA

BELLE STÁLA PŘED DVEŘMI do knihovny s širokým a nedočkavým úsměvem a v jedné ruce držela mop a v druhé kbelík.

Na podlaze kolem ní stálo několik předmětů – lesklý zlatý svícen ve tvaru muže, podsadité bronzové krbové hodiny, zavalitá porcelánová čajová konvice, malý čajový hrneček s ulomeným kouskem okraje, péřová prachovka s rukojetí ve tvaru páva a čtyřnohá stolička s třásněmi.

Jako první promluvil svícen.

„Milé děvče, ty ten mop držíš, jako by to byl meč," řekl škádlivě. „Vypadáš, jako bys vyrážela do bitvy!"

Svícen měl místo rukou hořící svíčky a jednou z nich nyní dramaticky zamával, jako by Belle vyzýval na souboj.

„Jenže já jdu do bitvy, Lumière, a vy se mnou. Neumíš si představit, co nás čeká za těmi dveřmi," zasmála se Belle.

Lumière se ušklíbl. „Ale umím," odvětil. „Náš pán má mnoho obdivuhodných vlastností, ale pořádkumilovnost mezi ně nepatří."

„Nesmysl!" prohlásily krbové hodiny jménem Cogsworth a prodraly se mezi nimi. „Zapomínáte, že jsem se po boku hraběte de Rochambeau zúčastnil Bitvy u Yorktownu?"

Lumière zakoulel očima. „Ani na vteřinu, *mon ami*," řekl.

„Rozdrtili jsme červenokabátníky a přiměli jsme je se spakovat! Starý voják se nezalekne pár pavučin!" prohlásil Cogsworth.

Pak se opřel do obrovských dveří. Jejich panty zaúpěly a dveře se otevřely. Chvástající se Cogsworth se rázem ztišil. Pak udělal několik kroků do prostorné místnosti. Ostatní sloužící jej následovali. Všem se pak při pohledu kolem sebe v očích objevila hrůza. Všem kromě Belle.

KAPITOLA DVĚ

BELLE S NADŠENÝM VÝKŘIKEM PŘEBĚHLA doprostřed místnosti, odložila na zem mop a kbelík a s údivem v očích se radostně zatočila.

Připadalo jí, že tam musí být snad všechny knihy, co byly kdy napsány. Byly tam romány a divadelní hry. Milostné básně. Legendy a pověsti. Svazky filosofické, historické, přírodovědecké a matematické. Ráno toho dne, kdy poprvé otevřela oči, se lekla, že se jí o knihovně a pokladech, které obsahovala, jen *zdálo*. Ale ne. Ta knihovna je skutečná. Je zde. A *ona* stojí přímo v ní.

„Proboha," zajíkla se čajová konvice.

„Já vím, paní Konvičková. Není to *úžasné*?" vydechla Belle.

„Mon Dieu," řekla prachovka zoufalým tónem. „Ještě nikdy jsem neviděla takové... takové..."

„... skvělé, fantastické, *úžasné* místo!“ skočila jí do řeči Belle. „Souhlasím s tebou, Plumette!“

Knihy měla Belle ze všeho nejraději. Přímo je hltala. Villeneuve, její městečko, mělo sice takzvanou knihovnu, ve skutečnosti to ale byla jen police v kostele Père Roberta. A Belle přečetla všechny knihy, které na ní našla. Dvakrát. Ale tahle knihovna obsahovala tolik knih, že je nikdy nemohla přečíst všechny. Ani kdyby se dožila tisíce let.

Rozhlížela se kolem a její oči padly na velký mramorový krb, který se v knihovně nacházel. Představila si, jak u něj sedí s konvicí čaje a obklopená stohy knih.

„Čím začnu?“ uvažovala nahlas. „Řeckými eposy? Klasickými tragédiemi?“

„Navrhoval bych začít okny,“ řekl Lumière a prohnal se kolem ní s rukou ověšenou několika hadry.

Belle se rozpačitě usmála. Jeho slova ji vrátila zpět do reality. Okna knihovny byla vysoká a impozantní, ale momentálně je pokrývala tlustá vrstva šedé špíny. Ze závěsů, které je rámovaly, zbyly jen cáry. Z parapetů visely pavučiny. Belle si vyhrnula rukávy, zdvihla ze země mop a kbelík a vyrazila směrem k nim. Vtom kolem ní prosvištěla stolička s třásněmi.

A na ní se vezl malý čajový hrneček. „Rychleji, Froufrou, rychleji!“ křičel svým chlapeckým hláskem.

„Chipe! Už dost! Rozvíříš tu všechen ten prach!“ zlobila se paní Konvičková. „Jak jen tady náš pán dokáže pracovat?“ dodala a na-

koukla svým zobáčkem do rohu. Na podlaze knihovny ležela vrstva prachu. Prach pokrýval i velký pozlacený stůl blízko dveří, křesla a krbovou římsu.

Cogsworth přejel prstem po podlahové liště. Pak si prst prohlédl a zbledl.

„*Prach?* O prachu nikdo nic neříkal! Já mám velmi citlivý vnitřek," prohlásil nervózně a poklepal si na pouzdro. „Šroubky, pružinky, soukolí – stačí jediné smítko a celý můj mechanismus se zadrhne!"

Lumière svraštil nos. „To je *mnohem* více informací, než jsme potřebovali."

„Budu vám dělat dozor, ano?" nabídl se Cogsworth. „Mně je prach nepříjemný už tím, že začíná na ‚PR'."

„‚Práce' také začíná na ‚PR'," řekla Plumette polohlasem. „Možná *proto* se jí monsieur snaží vyhnout?"

Cogsworth se narovnal na svou plnou výšku – celých svých třicet centimetrů. „Já jsem to *slyšel*, mademoiselle!" zahřímal.

Plumette zatřásla svým peřím a odebrala se oprášit křeslo.

Lumière konejšivě objal rozčileného Cogswortha. „Podívej se, starý příteli, já vím, že tahle knihovna je v hrozném stavu a že úkol, který nás čeká, je nemožný. Ale je potřeba prostě začít. Pak už to půjde samo. Cesta dlouhá tisíc mil začíná jedním jediným krokem."

„Přesně tak!" prohlásil Cogsworth a vyřítil se ke dveřím. „Navrhuji vydat se na cestu zpátky do kuchyně, najít si příjemné a útulné místo u ohně a celou tu věc znovu promyslet."

Ale Lumière jej zastavil a otočil.

„Belle to tu nezvládne sama. Potřebuje naši pomoc," řekl. „Knihovna ji činí šťastnou. A my chceme, aby byla šťastná."

Cogsworth si povzdychl. „Mé pružiny už nikdy nebudou to co dřív."

Belle, která jejich rozhovor slyšela, pocítila osten viny. Sloužící se jí při snídani nabídli, že jí pomohou. Nevěděli ovšem, co je čeká. I když knihovna nebyla v tak hrozném stavu jako zbytek hradu, potřebovala důkladný úklid. A zdálo se, že pro Cogswortha by bylo lepší, aby se takové těžké práce nezúčastňoval – jeho ozubená kolečka se často zadrhávala a každou chvíli si vykloubil kyvadlo.

Belle znepokojeně pospíchala za oběma sloužícími a klekla si k nim. „Lumière, Cogsworthe," řekla starostlivě, „já to zvládnu sama. Vy máte jiné věci na práci."

Cogsworth, který už se připravoval na další kolo skuhrání, měl tu slušnost, aby vypadal v rozpacích. Rychle se snažil vše napravit.

„Učinilo by tě to šťastnou, má milá?" zeptal se. „Kdybys tu mohla pobývat?"

Belle přikývla. „Velmi," odpověděla.

„Tak šťastnou, jako jsi byla ve svém městečku?" pokračoval Cogsworth s nadějí v hlase.

„Ve Villeneuve?" řekla Belle, kterou ta otázka znervózněla. Posadila se na zem. „No, já jsem nebyla... chci říct, necítila jsem se..."

Jak by jim mohla říct pravdu? Bylo pro ni těžké už jen to, aby ji přiznala sama sobě.

„Co je ti, dítě?" zeptal se Cogsworth.

Zaslechla jej paní Konvičková. „Děje se něco?“ zeptala se a pospíchala k nim. S šustícím peřím ji následovala i Plumette. Dokonce i Chip a Froufrou zanechali toho, čemu se věnovali, a vyrazili směrem k Belle.

Belle si chtěla rychle něco vymyslet nebo jejich starost se smíchem zahnat mávnutím ruky, když ale v jejich očích viděla upřímné a vážné obavy, věděla, že nemůže udělat ani jedno z toho.

„Pravda je taková, že jsem ve Villeneuve šťastná *nebyla*,“ vysvětlila jim. „Ne úplně. Byla jsem samozřejmě šťastná doma, se svým tatínkem, ale to bylo jediné místo, kde jsem se cítila dobře – tam a na stránkách knížek.“

„Ale proč, Belle?“ zeptala se paní Konvičková.

Belle se zhluboka nadechla. „Bylo to malé městečko. A lidé tam... no, mnozí z nich měli malé touhy a malé sny. Bylo těžké si tam najít přátele. Bylo tam tak málo lidí, kteří mi rozuměli. Můj tatínek, samozřejmě. A Père Robert, kněz s těmi všemi knihami. A Agáta, jedna žebračka. Všichni ostatní si mysleli, že jsem divná,“ přiznala a trochu se začervenala.

„Ty jsi divná, Belle,“ ozval se Chip. „Ale nám to nevadí!“

Všichni se zasmáli, včetně Belle. Jen paní Konvičková ne. Místo toho pozdvihla namalované obočí.

„Je to pravda, mami!“ trval na svém Chip. „Nosí k šatům vysoké boty. A čte latinsky. A jezdí na koni jako zbojník!“

„Chipe...“ napomenula ho paní Konvičková.

„Není na tom nic *špatného*, mami. My taky nejsme zrovna *normální*. Třeba já jako hrneček, který mluví!“

Ze zobáčku paní Konvičkové vyšel obláček páry.

„To je v pořádku, paní Konvičková," řekla Belle. „Chápu, že jsem lidem ve Villeneuve musela připadat divná. Protože jsem chtěla Villeneuve opustit. Chtěla jsem cestovat a poznat alespoň kus světa." Pak se smutně usmála. „A protože jsem měla raději knížky než Gastona."

„Gastona?" opakoval po ní Lumière se zmateným výrazem ve zlaté tváři.

„To byl jeden vejtaha z našeho města," odpověděla Belle a zakroutila hlavou při vzpomínce na pohledného čepýřivého chlubila, který se bezmála dožadoval toho, aby se za něj provdala, a pak málem omdlel, když řekla ne.

„Mou útěchou se stalo čtení," pokračovala Belle. „Tolik jsem toho v knihách našla. Našla jsem příběhy z historie, které mi otevřely oči. Básně, které mě uchvátily. Romány, které mě přiměly přemýšlet..." Belle náhle upadla do rozpaků a odmlčela se. Se sklopenou hlavou pohlédla na své ruce a vážným hlasem řekla: „Hlavně jsem ale našla samu sebe."

Cogsworth, který měl ještě před několika okamžiky ústa plná stížností, udělal krok dopředu a chytil Belle za ruku.

„A najdeš se *znovu*, dítě, v *této* knihovně – o to *já* už se postarám!" prohlásil a vypnul hruď.

Belle se na něj podívala, překvapená horlivostí v jeho hlase.

„Probudila jsi ve starém vojákovi bojového ducha! Dobudeme tuto knihovnu zpět od pavouků a myší! Do bitvy, drazí přátelé! Toho bohdá nebude, aby plukovník Cogsworth od čtvrtého pluku husarů z boje utíkal!"

Cogsworth stáhl jeden ze zhruba půl tuctu hadrů pověšených na Lumièrově ruce a se vztyčenou hlavou odpochodoval utkat se se špinavými okny.

„Takže už plukovník?“ poznamenal Lumière. „Minulý týden to byl kapitán a týden předtím poručík. Nebude to trvat dlouho a Cogsworth se povýší na brigádního generála.“ Pak se otočil k Plumette. „Půjdeme, *chéri*?“

Plumette Lumièrovi věnovala koketní úsměv a pak se společně pustili do tmavých rohů – Lumière do nich posvítil světlem svých svíček a Plumette z nich vymetla všechen prach a špínu.

Paní Konvičková se vydala pomoci Cogsworthovi s okny. Foukala na jejich skleněné tabule páru a Cogsworth z nich zuřivými pohyby svých mosazných ručiček stíral špínu a leštil je. I Froufrou a Chip pomáhali. Cogsworth na Chipovu žádost ke všem čtyřem nohám stoličky přivázal hadry a ti dva se pak společně prohánìli po celé místnosti, aby vyčistili podlahu.

Belle je všechny pozorovala a ucítila v krku knedlík. Byli na ni všichni tak milí. Tak hodní. Chtěli jí pomoci. Učinit ji šťastnou. Být jejími kamarády.

A pak tu byl netvor.

Jakmile na něj pomyslela, projela jí záplava protichůdných emocí. To kvůli němu byla uvězněna v tomto temném a odlehlém hradu. Díky němu ale také na druhou stranu nyní stála v této úžasné knihovně.

Netvor nebyl jako ti ostatní. Paní Konvičková, Lumière, Plumette... ti byli vřelí a vlídní. Veselí. A byla s nimi zábava. On byl

nepřístupný. Strohý. Tajemný. Samotářský. Ale přesto se ji svým zvláštním způsobem také snažil učinit šťastnou. Tak jako včera večer.

Když Belle *pomyslela* na to, co udělal...

Bylo to neuvěřitelné. Nemožné. Ještě teď jí z toho bušilo srdce.

Každý jiný by ji nechal nahlédnout do své sbírky. Půjčil jí jednu či dvě vzácné knihy. Ale netvor, jak Belle začínala zjišťovat, nebyl jako každý jiný.

Namočila mop do vody v kbelíku, vyždímala jej a pustila se do úklidu. Na rozdíl od netvora nedokázala číst, pracovat nebo dělat cokoliv jiného uprostřed nepořádku.

Bylo jí jedno, jestli skončí až o půlnoci. Nevěnovala pozornost tomu, zda ji bolí svaly, píchá v zádech a třesou se jí nohy z toho, jak běhá nahoru a dolů s kbelíky vody. Myslela pouze na štěstí, jež ji čeká, až splní úkol, který si předsevzala.

Protože minulé noci jí netvor dal nečekaný dar – dar, který pro ni byl cennější než jeho hrad se všemi pozemky a vzácnější než drahokamy a zlato.

Minulého večera jí netvor dal své knihy.

KAPITOLA TŘI

ODEHRÁLO SE TO ZA SOUMRAKU.

Belle si to vybavovala tak přesně.

„Mám pro tebe překvapení," řekl netvor svým obvyklým příkrým tónem.

Belle právě nakrmila svého koně Filipa a vrátila se do kuchyně, u jejíchž dveří setřásala sníh z pláště. Krátce pohlédla na netvora – na zamračený výraz v jeho tváři, sevřené tlapy – a řekla: „Ne, děkuji."

Netvor zamrkal, překvapený jejím odmítnutím. A ještě více se zamračil. „*Řekl* jsem, že mám pro tebe překvapení!"

„A já jsem tě slyšela," odpověděla Belle, „ale překvapení jsem si tady užila už tolik, že mi to stačí na celý život. Studené tmavé kobky, smečky vlků a záchvaty vzteku."

„Záchvaty vzteku? *Záchvaty vzteku?*“ zajíkal se netvor. „To se mi snad zdá... Jak můžeš říct... To *nebyl záchvat vzteku*! A nebyla to *moje* chyba! Řekl jsem ti, abys do Západního křídla nechodila. Řekl jsem ti...“

Belle na něj úkosem pohlédla. „Máš pravdu. Jak jsem mohla něco takového říct? Ty by ses nikdy nedokázal vztekat. Teď mě prosím omluv – musím si jít pověsit plášť.“

Mezi Belle a netvorem byla napjatá atmosféra od chvíle, kdy se Belle vydala do Západního křídla hledat odpovědi. Jediná růže z ní učinila zajatce a Belle chtěla vědět proč. Když se zeptala sloužících, dostalo se jí jen vyhýbavých odpovědí. A netvor jí neřekl vůbec nic.

Fajn, pomyslela si. *Když mi nikdo nechce odpovědět, najdu si odpovědi sama.*

Západní křídlo bylo soukromým prostorem netvora a ten Belle zakázal, aby tam vstupovala. Tak přísný zákaz vydaný tak impozantním stvořením, jakým netvor byl, by většinu lidí přiměl k bezvýhradné poslušnosti.

Ale Belle nebyla jako většina lidí. Vždy si pokládala otázky a poslušná byla jen vůči jedinému – svému srdci.

V netvorových komnatách byla tma, ale Belliny oči jí rychle přivykly. Procházela místnostmi, které kdysi musely být nádherné, a viděla, že veškerý vzácný nábytek v nich byl rozbitý, drahé závěsy roztrhané a pozlacená zrcadla roztříštěná.

„To určitě udělal netvor,“ zašeptala Belle.

Byla již svědkem jeho hněvu a věděla, že velmi snadno dokáže převrátit stůl nebo mrštit židli přes celou místnost. Belliny oči s hrůzou sledovaly děsivou zkázu zrozenou z jeho zlosti. Bellino

srdce ale cítilo její hlubší příčinu – netvorovo zoufalství – a bolelo ji pro něj.

Belle dál procházela netvorovými komnatami, narovnávala nábytek, chodidlem shrnovala na hromadu střepy skla a hledala odpovědi.

Žiji na odlehlém hradu, uprostřed lesa, kde není jiné roční období než zima, pomyslela si. *Mluvím s hodinami. Žertuji se svícny. Hraji si na aportování se štěkající stoličkou. Tak teď trávím své dny. To je můj život. Musí existovat důvod, proč jsou tu věci takové, jaké jsou. Kdybych jen na ten důvod dokázala přijít.*

Na jedné zdi visely poničené obrazy a mezi nimi Belle zaujal rodinný portrét: muž s chladným výrazem a panovačným držením těla, žena s vřelým úsměvem a inteligentníma modrýma očima a malý chlapec, který byl velmi podobný ženě.

Další portrét zachycoval pohledného mladého muže, se stejnou modrou barvou očí jako malý chlapec. Tedy Belle se domnívala, že se jedná o muže. Portrét byl natolik poničený, že z něj zůstaly téměř jen ty modré oči.

„Kdo jsi?" pomyslela si Belle.

S rezignovaným povzdechem se otočila k odchodu. Nebyla o nic moudřejší než předtím, než do komnat netvora vstoupila.

A pak ji uviděla – rudou růži. Vznášela se ve svislé poloze nad stolem, chráněná křehkým skleněným poklopem ve tvaru zvonu. Květ růže byl povadlý a několik jejích okvětních plátků leželo spadlých na stole. Belle k němu přistoupila blíž, naklonila se a prohlížela si květinu přes skleněný poklop. Vtom z růže spadl další okvět-

ní plátek. Belle fascinovaně nadzdvihla poklop, aby se na květinu podívala zblízka.

Právě v tom okamžiku ji objevil netvor.

„*Co tady děláš? Co jsi to provedla?*“ křičel.

„Nic,“ odpověděla Belle.

„Uvědomuješ si, co jsi mohla způsobit? Mohla jsi nás všechny zničit! Zmiz odsud! Jdi!“ zuřil a znovu růži zakryl. Rozrušená Belle utekla pryč – pryč od netvora, ze Západního křídla a z celého hradu.

Vběhla do stájí, vsedla na Filipa a na jeho hřbetu vyrazila krkolomnou rychlostí pryč. Pádili společně lesem – a náhle se ocitli tváří tvář smečce vlků. Ta divoká zvířata by ji málem zabila. Snažila se je zahnat, ale bylo jich příliš mnoho. Když už si byla jistá, že ji roztrhají, z hloubi lesa se přiřítil netvor a vlky zapudil. Ovšem než se mu to povedlo, vlci jej stihli notně zranit.

Belle s pomocí Filipa dostala netvora zpět do hradu, ošetřila mu rány a pomohla mu do postele. Stále ale byla rozrušená, a zatímco netvor sebou ve spánku neklidně házel a převracel se, ptala se paní Konvičkové, jak s ním ona a další sloužící dokáží vydržet, když se chová tak hrozně.

„Protože má dobré srdce,“ řekla paní Konvičková.

Belle na ni nevěřícně pohlédla. „Mluvíme o stejné osobě?“

Paní Konvičková se smutně usmála, pokynula Belle, aby se posadila, a vypověděla jí netvorův příběh. Býval to princ, syn bohatého a mocného muže, řekla. Jeho matka, která byla vlídná a laskavá, zemřela, když byl princ ještě malý chlapec.